

ผลการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถ
ในการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

The Effects of Learning Management by 4 Mat with Role-Playing on Chinese
Listening and Speaking Ability of Matthayomsuksa 4 Students

จิตติมา ศิริชนะ¹, บัณฑิตา อินสมบัติ²

Thitima Sirichana¹ Bantita Insombat²

Corresponding Author E-mail: ammie.qin@gmail.com

Received: 2022-08-28; Revised: 2023-02-17; Accepted: 2023-02-23

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/5 โรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม รวม 25 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีคุณภาพในระดับมากที่สุด 2) แบบวัดความสามารถในการฟังภาษาจีน ซึ่งเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และ 3) แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้การทดสอบค่าที กรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระต่อกันและการทดสอบค่าทีกรณีกลุ่มเดียว ผลการวิจัยพบว่า

1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติมีคะแนนความสามารถในการฟังภาษาจีนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติมีคะแนนความสามารถในการฟังภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติมีคะแนนความสามารถในการพูดภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมท, การแสดงบทบาทสมมติ, ความสามารถในการฟังภาษาจีน, ความสามารถในการพูดภาษาจีน

¹ นักศึกษาลัทธิศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาหลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

¹ Student in Master of Education degree (Curriculum and Instruction), Nakhon Sawan Rajabhat University

² อาจารย์ที่ปรึกษา, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

² Advisor, Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University

Abstract

The purposes of this research were The effects of learning management by 4mat with role-playing on Chinese listening and speaking ability of Mathayomsuksa 4 students. The samples consisted of 25 Mathayomsuksa 4/5 students of Thatakopittayakom School. They were obtained by using Multi-stage Sampling. Research instruments included: 1) lesson plan of learning management by 4 MAT model with role-playing are satisfied at the most appropriate quality. 2) The Chinese listening ability of students, which is a multiple choice, 30 items and 3) the student's Chinese speaking proficiency scale. Data were analyzed by using mean, standard deviation, t-test for dependent samples and t-test for one sample. The research findings were as follows:

1) The comparison of Chinese listening ability showed the post-test mean score of Chinese listening ability was higher than pre-test mean score of Chinese listening ability at the .05 level of significance. 2) Mathayomsuksa 4 students after learning by learning management by 4mat with role-playing, which was higher than the criteria at 70% at the .05 level of significance. 3) The comparison of Chinese speaking ability showed the post-test mean score of Chinese listening ability was higher than pre-test mean score of Chinese listening ability at the .05 level of significance. And 4) Mathayomsuksa 4 students after learning by learning management by 4mat with role-play, which was higher than the criteria at 70% at the .05 level of significance.

Keywords: Learning by 4Mat, Role-Playing, Chinese Listening Ability, Chinese Speaking Ability

บทนำ

ปัจจุบันแนวโน้มการใช้ภาษาในการขับเคลื่อนทางสังคม เศรษฐกิจและวิวัฒนาการในปัจจุบัน นับวันยิ่งมีความสำคัญมากขึ้น โดยเฉพาะประเทศจีน ซึ่งในปัจจุบันเป็นประเทศที่กำลังก้าวสู่มหาอำนาจในด้านการค้า การลงทุน เป็นประเทศแห่งการพัฒนา มีความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ อีกทั้งประเทศจีนจัดอยู่ในประเทศอาเซียน+3 ส่งผลให้การค้าขายมีความเสรีมากขึ้น และประเทศในอาเซียนมีการใช้ภาษาจีนในการติดต่อสื่อสาร นับเป็นภาษาที่สำคัญ เพราะประชากรในภูมิภาคอาเซียนประกอบด้วยชาวจีนโพ้นทะเลจึงมีการใช้ภาษาจีนกันอย่างแพร่หลาย อีกทั้งในปี 2558 ประเทศไทยได้เปิดเสรีการค้า Free Trade Area (FTA) กับประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ ในปี 2558 หลายประเทศจึงมีความสนใจและเรียนภาษาจีนเพิ่มมากขึ้น ทำให้รัฐบาลส่งเสริมทางด้านการเรียนภาษาจีนกลางและบรรจุภาษาจีนกลางลงในหลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียน (สำนักการประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ, กรมประชาสัมพันธ์. 2555: 70 - 72) ภาษาจีนจึงนับว่าเป็นภาษาซึ่งมีผู้ใช้กันมากที่สุดประเทศไทย ดังนั้น การเรียนภาษาจีนจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและควรส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นการเสริมสร้างความหลากหลายทางการเรียนและเป็น การเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองประเทศ (สำนักยุทธศาสตร์ ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย. 2553)

สำหรับการใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้น การฟังนับว่าเป็นทักษะการรับสารที่สำคัญ เนื่องจากเป็นทักษะที่ใช้กันมากที่สุด และเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอน เพราะผู้พูดจะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน จึงจะสามารถพูดได้ตอบ อ่าน หรือเขียนได้ตามลำดับ (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537) ดังเช่นที่ Byrne (1986: 36) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ผู้สอนควรพัฒนาทักษะด้านนี้ให้เกิดแก่ผู้เรียนเพราะเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกันระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟัง และทักษะการผลิตสารของผู้พูด การพูดเกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ฟัง โดยผู้ฟังมีหน้าที่ถอดรหัสของข้อมูลนั้น เป็นลักษณะการสื่อสารแบบ 2 ทาง ดังนั้น ผู้พูดจึงต้องมีความสามารถที่จะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ พูดได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการจะ สื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนด้วยการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม

ถึงแม้ว่าการฟังและการพูดภาษาจีนจะเป็นสิ่งสำคัญมากเป็นลำดับแรกและลำดับสองของกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาจีน แต่จากการวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนในรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด ในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4

ของโรงเรียนท่าตะโกพิทยาคมที่กำหนดว่าในรายวิชาภาษาจีนฟัง-พูด ผู้เรียนจะต้องผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 (โรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม. 2561) แต่ที่ผ่านมา พบว่า นักเรียนมีความสนใจและชอบที่จะเรียนภาษาจีน แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ นักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาจีนในด้านการฟังและการพูดเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักเรียนมีความวิตกกังวลเรื่องการใช้ภาษา ความเข้าใจ การจับใจความสำคัญ การนำคำศัพท์มาใช้ และเนื่องด้วยภาษาจีน มีตัวพยัญชนะและสระที่ลักษณะการอ่านออกเสียงไม่ปรากฏในภาษาไทยหลายตัวด้วยกัน เมื่อพูดออกเสียงหรือฟังภาษาจีนผิดเพี้ยนไปเพียงเล็กน้อย จะทำให้ความหมายของข้อความที่ต้องการจะสื่อสารเปลี่ยนไปทันที (สือ ยี่. 2551: 3) ส่งผลให้นักเรียนขาดความมั่นใจในการสื่อสาร ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น อีกทั้งยังขาดโอกาสในการใช้ภาษาจีนสื่อสารในสถานการณ์จริง ส่งผลให้ไม่สามารถนำทักษะการฟังและการพูดที่เรียนมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งปัญหาของด้านการสื่อสารนักเรียนส่วนใหญ่คือ ปัญหาด้านทักษะการฟังและการพูด นักเรียนส่วนใหญ่ขาดความสนใจในการเรียนภาษาจีน เพราะคิดว่าภาษาจีนเป็นวิชาที่ยาก ขาดทักษะด้านการฟัง ไม่เข้าใจเรื่องที่ฟัง ไม่สามารถสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้ ส่วนทักษะการพูด เป็นทักษะที่นักเรียนมีข้อบกพร่องอยู่มากนักเรียนไม่สามารถพูดข้อความหรือเรื่องราวต่าง ๆ ได้ รวมทั้งการจัดการเรียนการสอนที่ไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนแต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้และการตอบสนองต่อการเรียนที่แตกต่างกัน การออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่ไม่ได้คำนึงถึงความเหมาะสมกับนักเรียนแต่ละแบบที่มีการเรียนรู้แตกต่างกัน

รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีทที่พัฒนาขึ้นโดย Mc Carthy (1990: 31 – 37; อ้างถึงใน ศักดิ์ชัย นิรัญทรี, และไพเราะ พุ่มมัน. 2542: 7 - 11) เป็นวิธีที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้และกลไกการทำงานของสมองที่แตกต่างกันได้มีโอกาสเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ เป็นกระบวนการสอนที่เหมาะสมกับการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีลักษณะสอดคล้องกับ กระบวนการศึกษาธิการ (2551: 1) ได้กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้ทางภาษานั้นจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายแก่ผู้เรียน

ในการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีทที่มีการแสดงบทบาทสมมติเป็นตัวช่วยจะช่วยส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน กระบวนการเหล่านี้จะเป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยยกระดับความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักคิดอย่างเป็นระบบ สร้างบทสนทนาและวิเคราะห์รูปประโยคต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้สวมบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง แสดงออกมาตามความรู้สึกลึกซึ้งของตนเองและนำเอาการแสดงออกของผู้แสดงทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตได้เพื่อเป็นข้อมูลในการอภิปราย จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ (ทิตินา ขัมมณี. 2560: 358) โดยการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่เอื้อประโยชน์ให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษา เพราะเป็นการสร้างสถานการณ์สมมติและให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นๆในสถานการณ์ที่กำหนดให้ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการและแรงบันดาลใจที่จะนำทักษะทางภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้เพื่อสื่อสาร โดยครูให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงตามประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้และครูเป็นผู้ฝึกฝน (สุมินตรา อังวัฒนกุล. 2532: 142- 143)

จากความเป็นมาและความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงประสิทธิภาพการเรียนรู้ โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีน และส่งเสริมความกล้าแสดงออกในการพูดภาษาจีนมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติ
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

สมมติฐานการวิจัย

การจัดกิจกรรมการสอนที่ใช้รูปแบบการสอนแบบโพรมีแธมพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติจะช่วยพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีนให้สูงขึ้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีแธมพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติมีความสามารถในการฟังภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีแธมพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติมีความสามารถในการฟังภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีแธมพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถในการพูดภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพรมีแธมพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถในการพูดภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

การทบทวนวรรณกรรม

การจัดการเรียนรู้แบบโพรมีแธมเป็นการจัดกิจกรรมกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตรา 22 กล่าวคือ การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนนั้นสำคัญที่สุด ฉะนั้น กระบวนการเรียนรู้ทางภาษานั้นจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน เพื่อให้การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายแก่ผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551)

การจัดการเรียนรู้แบบโพรมีแธมที่คำนึงถึงแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน 4 แบบกับการพัฒนาสมองซีกซ้ายและซีกขวาอย่างสมดุล Morris, & McCarthy (1990: 194 - 195; อ้างถึงใน ดวงหทัย แสงวิริยะ. 2545: 25 - 27) ซึ่งมี 8 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสร้างคุณค่าและประสบการณ์ในสิ่งที่เรียน โดยครูสร้างประสบการณ์ที่มีความหมายด้วยวิธีการกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์นั้นเป็นของตนเอง

ขั้นที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ประสบการณ์ นักเรียนมีการสะท้อนความคิด วิเคราะห์ประสบการณ์หลังจากที่ครูสร้างประสบการณ์ที่มีความหมาย และยอมรับในเรื่องที่เรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นพัฒนาประสบการณ์เป็นความคิดรวบยอด ครูถ่ายทอดข้อมูลที่เป็นความคิดรวบยอด เมื่อผู้เรียนเห็นคุณค่าของเรื่องที่เรียน ครูผู้สอนจึงจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและสามารถสร้างความคิดรวบยอดได้

ขั้นที่ 4 ขั้นพัฒนาความรู้ความคิด เมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์ ครูจึงกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้ความคิดของผู้เรียนให้กว้างขึ้นโดยการไปค้นคว้าจากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย

ขั้นที่ 5 ขั้นลงมือปฏิบัติจากกรอบที่กำหนด ครูให้นักเรียนได้ทดลองทำโดยผ่านประสาทสัมผัส โดยครูเป็นผู้ฝึกหรืออำนวยความสะดวก

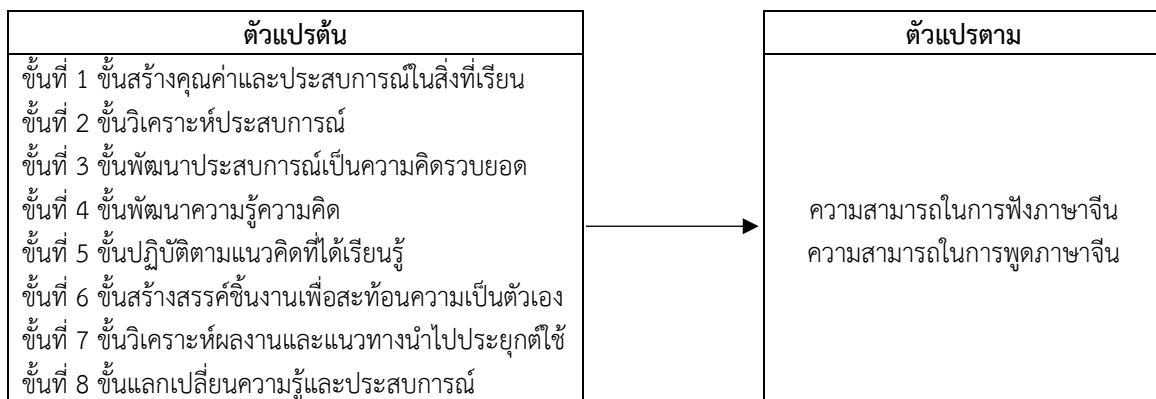
ขั้นที่ 6 ขั้นสร้างสรรค์ชิ้นงานเพื่อสะท้อนความเป็นตัวเอง เมื่อผู้เรียนได้ลงปฏิบัติ ผู้เรียนจะทราบถึงจุดเด่นและจุดด้อยของตนเอง และปรับปรุงในสิ่งที่ตนเองปฏิบัติ

ขั้นที่ 7 ขั้นวิเคราะห์ผลงานและแนวทางนำไปประยุกต์ใช้ เมื่อผู้เรียนได้วิเคราะห์ถึงปัญหาแล้ว ก็มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เปิดโอกาสให้คนอื่นชื่นชมกับความสำเร็จและเรียนรู้ คำติชมจากผู้อื่นเพื่อปรับปรุงงานของตนและนำไปประยุกต์ใช้

ขั้นที่ 8 ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ ผู้เรียนแบ่งปันสิ่งที่ได้รับจากการเรียน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกันการแสดงบทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกมาตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบว่าเป็นข้อมูลในการอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ (ทิศนา ขัมมณี. 2560: 358) และยังเป็นวิธีการสอนที่จัดกิจกรรมในห้องเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยใช้บทบาทสมมติและบทบาทสมมติไม่จำกัดว่าจะต้องอยู่ในห้องเรียนสามารถแสดงบทบาทสมมตินอกห้องเรียนได้ด้วยเช่นกันผู้สอนควรสร้างสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ในการใช้ภาษาให้ผู้เรียนสร้าง

ความคุ้นเคยกับภาษาต่างประเทศ ทำให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และทักษะทางภาษาในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมด้วยตนเอง ซึ่งครูผู้สอนเป็นผู้ช่วยให้แก่นักเรียนเข้าใจบทบาทที่แสดงและให้นักเรียนได้ฝึกในบทบาทที่หลากหลายเพื่อพัฒนาทักษะและความรู้ในการใช้ภาษา (Livingston. 1983: 5 - 6; อ้างถึงใน นิธินันท์ ชาริซุม. 2563: 6)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการทดลองเชิงวิจัยเบื้องต้น (Pre-experimental Research) ใช้แบบแผนการวิจัยกลุ่มเดียว สอบก่อนและหลัง (One Group Pretest – posttest Design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครสวรรค์ ปีการศึกษา 2565 ในสหวิทยาเขตอจธราลัย จำนวน 8 โรงเรียน
2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม จำนวน 1 ห้องเรียน 25 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่มหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก โดยมีโรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้
 - 2.1 สุ่มโรงเรียนในสหวิทยาเขตอจธราลัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครสวรรค์ ออกมา 1 โรงเรียน จาก 8 โรงเรียน โดยวิธีการจับฉลาก ซึ่งปรากฏว่าได้โรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม
 - 2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/5 โรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา นครสวรรค์ จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 25 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบหลาย ขั้นตอน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงแบบรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ วิชาภาษาจีนฟัง-พูด เรื่อง ภาษาจีนสู่โลกกว้าง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 12 ชั่วโมง ซึ่งนำไปประเมินความเหมาะสมของแผนโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ผลการประเมินพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.69)
2. แบบวัดความสามารถในการฟังภาษาจีน เป็นแบบทดสอบประเภทปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก โดยสอดคล้องกับจุดประสงค์และพฤติกรรมการเรียนรู้ จำนวน 30 ข้อ โดยมาคำนวณหาค่า IOC แล้วทำการคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) 0.67 ขึ้นไป เพื่อนำมาใช้ หากค่า IOC น้อยกว่า 0.67 ให้ตัดทิ้ง เลือกเฉพาะข้อสอบที่มีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67 ขึ้นไปไว้ใช้ จำนวน 40 ข้อ และนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม จำนวน 36 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาวิเคราะห์หาความยากง่าย (P) และหาความอำนาจจำแนก (r) และหาความ

เชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถในการฟังภาษาจีนซึ่งแสดงผลค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.41-0.67 และค่าอำนาจจำแนก อยู่ระหว่าง 0.29-0.74 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการฟังภาษาจีน เท่ากับ 0.92 ถือว่า ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับที่ใช้ได้ หลังจากนั้นนำแบบทดสอบที่ได้คัดเลือกไว้ จำนวน 30 ข้อ ไปจัดพิมพ์ ข้อสอบ และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม จำนวน 25 คน

3. แบบวัดความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดย ลักษณะของแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาจีน การพูดภาษาจีนแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาจีน จะเป็นรูปแบบการประเมิน โดย ประยุกต์ใช้ตามหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนการพูด จาก อนุวัติ คุณแก้ว (2559: 130) สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 68 - 70) และ Yang ji zhou (2551: 130) ทั้งหมด 3 ประเด็น โดยมีความสอดคล้องของจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหาที่ เรียน มีสถานการณ์ให้นักเรียนโดยใช้วิธีการจับฉลาก จำนวน 1 สถานการณ์ ทั้งหมด 15 คะแนน โดยประยุกต์ใช้ตาม หลักเกณฑ์ในการให้คะแนนการพูดของผู้เรียน จาก อนุวัติ คุณแก้ว (2559: 130) สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 68 - 70) และ Yang Ji Zhou (2551: 30) จำนวนทั้งหมด 3 ประเด็น หลังจากนั้นนำแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาจีนไปทดสอบ กับกลุ่มนักเรียนที่ไม่ใช่ตัวอย่าง จำนวน 25 คน จากนั้นหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Rater Agreement Index : RAI) ซึ่งค่าความสอดคล้องของผู้ประเมิน เท่ากับ 0.85 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบประเมินความสามารถในการพูด ภาษาจีนฉบับนี้ มีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินอยู่ในขั้นใช้ได้ หลังจากนั้นนำแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาจีนไป จัดพิมพ์และทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม จำนวน 25 คนต่อไป

วิธีรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนแบบแผนการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาจีนจำนวน 30 ข้อ และแบบ ความสามารถในการพูดภาษาจีนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการตรวจสอบแล้ว ขอนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง แล้วบันทึกผลไว้เป็น คะแนนการทดสอบก่อนเรียนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ดำเนินการทดลองสอนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาจีน ด้วยวัฏจักรการเรียนรู้โพรมีทร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 2 แผน โดยใช้ระยะเวลาในการสอนทั้งหมด 12 ชั่วโมง
3. เมื่อสิ้นสุดการทดลองสอนกับกลุ่มตัวอย่าง จึงเริ่มดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) ด้วยแบบทดสอบวัด ความสามารถในการฟังภาษาจีน จำนวน 30 ข้อ และแบบวัดความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและ ผ่านการตรวจสอบ แล้วบันทึกผลไว้เป็นคะแนนการทดสอบหลังเรียนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล
4. นำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดวัดความสามารถในการฟังภาษาจีน จำนวน 30 ข้อ และแบบวัด ความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียน ไปวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ผู้วิจัยนำผลการทดลองมาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัด การเรียนรู้แบบโพรมีทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติดำเนินการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าทีกรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็น อิสระต่อกัน (t-test for Dependent samples)
2. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โพรมีทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม ดำเนินการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าทีกรณี กลุ่มเดียว (One sample t-test)
3. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัด การเรียนรู้แบบโพรมีทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติดำเนินการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าทีกรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็น อิสระต่อกัน (t-test for Dependent samples)
4. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบโพรมีทร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม ดำเนินการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที กรณีกลุ่มเดียว (One sample t-test)

สรุปผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบโพร์แมทรว่มกับการแสดงบทบาทสมมติ

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบโพร์แมทรว่มกับการแสดงบทบาทสมมติ

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S. D.	df	t	Sig. (2-tailed)
ก่อนเรียน	25	12.96	2.23	24	24.479*	.000
หลังเรียน	25	23.12	2.92			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากตารางที่ 1 พบว่า การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.96 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 2.23 และ หลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 23.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 2.92 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโพร์แมทรว่มกับการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งเมื่อทดสอบด้วยการทดสอบค่าที พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพร์แมทรว่มกับการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถในการฟังภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพร์แมทรว่มกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพร์แมทรว่มกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S. D.	μ_0	df	t	Sig. (2-tailed)
หลังเรียน	25	23.12	2.92	21	24	3.63*	.001

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 23.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 2.92 เกณฑ์คะแนนร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มมีค่าเท่ากับ 21 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโพร์แมทรว่มกับการแสดงบทบาทสมมติ เทียบกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และเมื่อทดสอบด้วยการทดสอบค่าที พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพร์แมทรว่มกับการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถในการฟังภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบโพร์แมทรว่มกับการแสดงบทบาทสมมติ

ตารางที่ 3 แสดงผลการเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S. D.	df	t	Sig. (2-tailed)
ก่อนเรียน	25	7.20	1.26	24	19.654*	.000
หลังเรียน	25	12.40	1.23			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 7.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 1.26 และ หลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 1.23 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้อย่างบูรณาการร่วมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งเมื่อทดสอบด้วยการทดสอบค่าที พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถในการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

ตารางที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S. D.	μ_0	df	t	Sig. (2-tailed)
หลังเรียน	25	12.40	1.23	10.5	24	7.76*	.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 1.23 เกณฑ์คะแนนร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มมีค่าเท่ากับ 10.5 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาจีนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ เทียบกับเกณฑ์คะแนนร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และเมื่อทดสอบด้วยค่าสถิติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถในการพูดภาษาจีน หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถในการฟังภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการฟังภาษาจีน มีค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบโฟร์แมทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนที่ช่วยฝึกให้ผู้เรียนใช้สมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวา มีขั้นตอนในการคิดและฝึกฝนอย่างเป็นระบบ ผู้เรียนได้ฝึกฟังภาษาจีนได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีการใช้บทบาทสมมติเข้ามาช่วยในขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน (2556) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบโฟร์แมทโดยผลการวิจัยพบว่านักเรียน

กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 26 คน มีคะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาจีน เฉลี่ยสูงกว่าร้อยละ 70 จำนวน 23 คน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 16.12 คิดเป็นร้อยละ 90.38 ซึ่งนักเรียนกลุ่มเป้าหมายผ่านเกณฑ์มากกว่าร้อยละ 70 ที่กำหนดไว้ และเช่นเดียวกับผลการวิจัยของ ปวริศา อ่อนฆ่า (2558) ได้ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้โพรมัทสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหม้อห้าสามัคคี อำเภอดุตรดิตถ์ พบว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้โพรมัทสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหม้อห้าสามัคคี อำเภอดุตรดิตถ์ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77/78 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75/75 ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนผ่านเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพรมัทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถในการฟังภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการฟังภาษาจีนเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเต็มร้อยละ 70 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21 เนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้แบบโพรมัทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ เป็นขั้นตอนที่ช่วยฝึกให้ผู้เรียนให้ใช้คำศัพท์ บทสนทนาด้วยการคิดและลงมือปฏิบัติด้วยการแสดงบทบาทสมมติ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดเชื่อมโยงองค์ความรู้ที่ได้ฝึกมาเป็นประโยชน์ของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เหิง หวัง (2562) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบโพรมัทประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีน พบว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบโพรมัทประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 84.71/85.50 ซึ่งเป็นไปตามเป้าหมาย กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบโพรมัทประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7874 ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบโพรมัทประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ ณฐมน จันทรเพ็งเพ็ญ (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนมูลนิธิบ้านไผ่วิทยา ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ 89.46/82.71 มาสอดคล้องกับเป้าหมายที่ตั้งไว้คือ 75/75 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการพูดภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) ใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน ตามสถิติ (t-test Dependent Sample) ผลการพัฒนาพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวัฏจักรการเรียนรู้โพรมัทรวมกับกิจกรรมบทบาทสมมติ มีความสามารถในการพูดภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการพูดภาษาจีน มีค่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบโพรมัทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ เป็นเป็นขั้นตอนที่ช่วยฝึกและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ ความคิด และเชื่อมโยงประสบการณ์จากสิ่งที่มีไปสู่ความคิดในการสนทนาที่สื่อสารออกมา มีขั้นตอนในการคิดและฝึกฝนอย่างเป็นระบบ ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาจีนได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีการใช้บทบาทสมมติเข้ามาช่วยในขั้นตอนของการเข้ามาช่วยในขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาจากบทบาทสมตินั้น ๆ ได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วันวิสาข์ เรียวเรืองแสงกุล (2559) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโพรมัทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเฉลี่ยเท่ากับ 16.33 คิดเป็นร้อยละ 81.65 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 37 คน คิดเป็นร้อยละ 86.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเฉลี่ย 17.02 คิดเป็นร้อยละ 85.10 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ 40 คน คิดเป็นร้อยละ 93.02 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

4. จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโพรมัทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติ มีความสามารถในการพูดภาษาจีนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการฟังภาษาจีนเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเต็มร้อยละ 70 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.5 เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้แบบโพรมัทรวมกับการแสดงบทบาทสมมติเป็นกระบวนการที่ช่วยให้นักเรียนคิดคำศัพท์ ประโยคและรูปประโยคได้อย่างเป็น

ขั้นตอน โดยเชื่อมโยงกับความรู้ให้เข้ากับสถานการณ์บทบาทสมมติที่กำหนดให้ ทำให้การพูดภาษาจีนของนักเรียนสามารถออกมาได้อย่างดี และนักเรียนมีความกล้าแสดงออกและกล้าที่จะสื่อสารภาษาจีนได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮวนฮวน หม่า (2562) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรม บทบาทสมมติสำหรับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 85.77/85.33 ซึ่งมีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ ทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เหิง หวัง (2562) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วย กิจกรรมการเรียนรู้แบบโปรแกรมประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตร สาขาวิชาภาษาจีน พบว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบโปรแกรมประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐาน ภาษาจีนกลาง มีประสิทธิภาพ 84.71/85.50 ซึ่งเป็นไปตามเป้าหมาย กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ โปรแกรมประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7874 ทักษะการฟังและการพูด ภาษาจีนของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบโปรแกรมประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐาน ภาษาจีนกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษา ก่อนเรียนที่มีทักษะการฟัง และการพูดภาษาจีนแตกต่างกัน หลังจากได้รับจากการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบโปรแกรมประกอบแบบ ฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลางไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ดังนั้นงานวิจัยของ กรกมล ธนะโรจน์ รุ่งเรือง (2562) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยการจัดการเรียนรู้แบบโปรแกรม กรณีศึกษา กลุ่ม ผู้เรียนที่เรียนวิชาภาษาจีน โรงเรียนหัวหินวิทยาคม พบว่า 1) นักเรียนจำนวน 35 คน มีคะแนนทักษะการพูดภาษาจีนเฉลี่ยสูง กว่าร้อยละ 70 จำนวน 32 คน โดยมีคะแนนเฉลี่ย 14.69 คิดเป็นร้อยละ 91.42 ซึ่งสามารถผ่านเกณฑ์ มากกว่าร้อยละ 70 ที่ กำหนดไว้ 2) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาจีนของนักเรียน ก่อนและหลัง ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โปรแกรม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ในขณะการจัดการเรียนรู้แบบโปรแกรมพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติ ผู้สอนจะต้องมีบทบาทในการเป็น ผู้สังเกตการณ์เพื่อดูพัฒนาการทั้งทางด้านความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งการฟัง การพูด และการออกเสียง หากพบผู้เรียนมี ข้อบกพร่องหรือไม่เข้าใจ ผู้สอนควรชี้แนะและแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าว

1.2 การจัดการเรียนรู้แบบโปรแกรมพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติครูผู้สอนจะต้องวางแผนเตรียมการในการจัด กิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติทุก ๆ กิจกรรมตามช่วงเวลาที่กำหนด ต้องคอยให้คำแนะนำและกระตุ้นนักเรียนให้ปฏิบัติตามกิจกรรม ตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบโปรแกรมพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพที่สูงขึ้น

1.3 การจัดการเรียนรู้แบบโปรแกรมพร้อมกับการแสดงบทบาทสมมติครูผู้สอนจะต้องสร้างบรรยากาศในห้องเรียน ให้เอื้อต่อการจัดการเรียนรู้ เช่น การใช้เทคโนโลยี การเสริมแรง การให้รางวัล การดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างทั่วถึง ซึ่งจะเป็น การสร้างความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากผลการวิจัย พบว่า ขณะดำเนินการทดลองจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโปรแกรมพร้อมกับการแสดงบทบาท สมมติ นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์และอ่านป้ายหรือบทสนทนาได้ ดังนั้น จึงควรมีการศึกษาการพัฒนาความสามารถ ทางด้านอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ในด้านของทักษะการอ่านและการเขียน

2.2 จากผลการวิจัย พบว่า ควรมีการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโปรแกรมพร้อมกับการแสดงบทบาท สมมติ และระดับชั้นเดียวกัน เนื่องจากนักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ใน หลาย ๆ รูปแบบในระหว่างทำการทดลอง เช่น การทำงาน ร่วมกัน การคิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทั้งนี้เพื่อมาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีนกับการจัดการเรียนรู้

ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบูรณาการกับการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อเป็นทางเลือกที่หลากหลายที่จะสามารถนำมาพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

- กรกมล ธนะโรจน์รุ่งเรือง. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนโดยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT กรณีศึกษากลุ่มผู้เรียนที่เรียนวิชาภาษาจีน โรงเรียนหัวหินวิทยาคม. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- กรมประชาสัมพันธ์, สำนักการประชาสัมพันธ์ต่างประเทศ. (2555). ประเทศไทยกับอาเซียน. กรุงเทพฯ: กรมประชาสัมพันธ์ สำนักนายกรัฐมนตรี.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ณฐมน จันทร์เพ็งเพ็ญ. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนมูลนิธิบ้านไผ่วิทยา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ดวงหทัย แสงวิริยะ. (2544). ผลการใช้การสอนแบบ 4 MAT ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบ และเจตคติต่อการเรียนในหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ประชากรศึกษาและการทำมาหากิน ระดับประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การประถมศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิตินา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิธินันท์ ชาร์ชุม. (2563, มกราคม – มิถุนายน). กิจกรรมบทบาทสมมติกับการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนนายสิบตำรวจ. วารสารลวชะคริมมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, 4(1): 101 - 108.
- ปวีรศา อ่อนขำ. (2558). กระบวนการจัดการเรียนรู้พัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหมู่ห้าสามัคคี อำเภอดรอน จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- ปิยะพงษ์ วงศ์ชุมเงิน. (2556). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบ 4MAT. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- โรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม. (2561). หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนท่าตะโกพิทยาคม 2561 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. นครสวรรค์: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 42. (เอกสารอัดสำเนา).
- วันวิสาข์ เรียวเรืองแสงกุล. (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงานบูรณาการกับกิจกรรมบทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศักดิ์ชัย นิธิภูววิ, และไพเราะ พุ่มมัน. (2542). วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT การจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมคุณลักษณะเก่ง ดี มีสุข. นนทบุรี: เอสอาร์พรินติ้ง.
- สือ ยี่. (2551). ผลการสอนโดยใช้เกมที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- สำนักคณะกรรมการการอุดมศึกษา, สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ. (2553). ยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: บางกอกบล็อก.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เหิง หวัง. (2562). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบโฟร์แมทประกอบแบบฝึกทักษะคำศัพท์พื้นฐานภาษาจีนกลาง สำหรับนักเรียนชั้นปีที่ 1 หลักสูตรสาขาภาษาจีน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- อนุวัติ คุณแก้ว. (2559). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้สู่ผลงานทางวิชาการเพื่อการเลื่อนวิทยฐานะ. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฮวนฮวน หม่า. (2562). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษาสาขาภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Byrne, B. M. (1986). Self - Concept/Academic Achievement Relations: An Investigation of Dimensionality, Stability, and Causality. *Canadian Journal of Behavioural Science*, 18(2): 173 - 186.
- Yang, Ji zhou. (2007). *Hanyu jiaocheng (Xieding ben) Jiaoshi yongshu di yi, er ce*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press.